

[Sigsgaard.]

og kun de mest klodsede hajer kommer galt af sted med det, sådan som forholdene er i dag.

Men selv hvis socialdemokratiet holder fast ved, at det kun er Bössskandalen, der skal undersøges, så synes jeg, forslaget er for snævert. Det skal kun undersøges, om tabene kunne have været afværget ved en ændret lovgivning eller ændret administrativ praksis. De klodsede hajer skal altså bremses, men de mere behændige skal frit kunne fortsætte deres virksomhed på bekostning af småfiskene. Der havde VS gerne set, at det også gennem forslaget blev foreslået pålagt udvalget at undersøge og overveje, om den spekulation, der førte til sammenbruddet, kunne have været undgået, hvis de i koncernen ansatte havde haft kontrol over, hvordan virksomheden blev administreret. Det var mig en glæde at høre, at SF er inde på den samme tanke, og jeg håber, at socialdemokratiet under udvalgsarbejdet vil udvide undersøgelsen til også at omfatte dette spørgsmål om arbejder- og funktionærkontrol. Ellers må vi vel ved anden behandling overveje at stille et forslag herom sådan mere formelt.

Noget af det væsentligste må for os være, at de ansatte på en virksomhed beskyttes imod, at en tilfældig aktionærudskiftning kan betyde arbejdsløshed næsten pr. omgående. Denne sag er med til at sætte lup på en samfundsmoral, som VS ikke kan være enig i. Der gøres latterlig lidt for at få ram på visse kriminelle, bl. a. de kriminelle, som vi taler om i dag, mens oceaner af tid og penge bruges på opklaringen af mere betydningsløse småtyverier. Der kan gøres meget mere, end der bliver gjort i dag, og det bør gøres, derfor støtter vi forslaget, men vil gerne have det forbedret. Men ligefrem sikre sig imod sager à la Böss, det kan samfundet ikke under kapitalismen, sådan som den konservative ordfører også sagde det med lidt andre ord, og derfor er anklagen imod Bössfolkene i virkeligheden en anklage mod det nuværende samfundsystems økonomiske organisation. Læg mærke til, jeg ikke sagde mod de enkelte virksomheder, men mod hele samfundets økonomiske organisation.

Kai Moltke: Så vidt jeg forstod på de borgerlige ordførere, var der nærmest en tendens til at sige, at der skulle være tavshed, indtil retten havde talt. Der er jeg da virkelig fuldstændig indforstået, for så vidt som det drejer sig om strafudmåling, men det kunne dog være, at der allerede i forundersøgelsesmateriale lå principielle ting, som kunne have betydning, som hurtigt kunne rettes, som kunne forhindre nye skandaler som den, vi står over for i Bösstilfældet, og derfor kan jeg på forhånd sige, at jeg selvfølgelig støtter det socialdemokratiske forslag om så hurtigt som muligt at gennemføre en gennemgribende undersøgelse.

I og for sig gav handelsministeren jo udtryk for, hvori hovedskavanken i virkeligheden ligger: at vi her i landet har en aktieselskabslovgivning, som går helt tilbage til 1930. Der er vel ingen i denne sal, der vil påstå, at vi ikke har haft strukturforandringer, at vi ikke har haft kapitalconcentration, at vi ikke har haft mange nye og mærkværdige udviklinger inden for kreditsystemerne osv. i de forløbne år. En aktieselskabslovgivning vedtaget i 1930 er selvfølgelig noget antikveret, og her kan jeg heller ikke slå mig til tåls med, at vi fik i 1964 aktieselskabskommissionens indstilling til ny lovgivning, for nu befinder vi os i 1968. Og så udtrykker man sin glæde over, at der ikke er sket noget i mellemtiden. Hvis man efter at have oplevet Böss-skandalerne og lignende tilfælde går lige så langsomt frem, så er jeg sikker på, at vi har et par Böss-skandaler til, inden der er sket noget virkelig effektivt.

Det næste punkt, som jeg ikke kan lade være med at berøre her, er det, at en række samfundsborgere inden for en bestemt kategori faktisk er blevet stillet i en akut nødsituation. Jeg tror, hvis man tager beklædningsarbejderorganisationerne, at det drejer sig om ikke mindre end 600-700 mennesker, som har ferieløn til gode, som har løntilgodehavender, eller som glat væk er kastet ud i arbejdsløsheden. Hvis man mente det alvorligt fra den konservative ordførers side, ville det rimeligste vel være, når man taler om, at staten på visse områder havde prioritering for indtægterne, og andre samfundslag får så temmelig gode indrømmelser, at